

hvor alt var hende saa nyt og fremmed. Efter et Ophold paa en halv Snes Dage brød hun ret brat op for at komme tilbage til Stilheden i sine egne Stuer.

Dengang hun rejste, havde Povl sagt: »Hun lever ikke længe.« Det slog til. Nu i Foraaret var Meta ved et Telegram bleven kaldt til hendes Dødsseng. En ondartet Nyrebetændelse nedbrød hende i Løbet af faa Dage. Med sine sidste Kræfter bad hun Meta om at tage hendes Barn til sig og opdrage det sammen med sine egne. Da Meta havde lovet det, faldt der lidt Ro over hende; men hele Tiden vilde hun holde hendes Haand. »Ja, nu dør jeg, Meta!« hviskede hun engang. »Og saa har jeg dog aldrig levet.« — Den sidste Nat fantaserede hun, og talte da et Par Gange om Dihmer. Men ogsaa sin Mand nævnede hun og især sin Mor, desuden gamle Professor Knudsen og en Baron Cederstrøm; og da hun talte om den sidste, lo hun.

Hendes Barn sad nu her ved Fødselsdagsbordet sammen med de andre og havde Plads paa Metas Skød. Det var en køn lille Dreng med melankolske Øjne. Ogsaa Gretes Dreng var med, og Grete selv. Hendes Mand derimod var bleven hjemme i Skovhytten. Man kunde høre ham forlyste sig i sin Ensomhed med Fløjten.

Pludselig blev der Uro. Børnene raabte: »Se der! Se der!« — — Derude i det dirrende Sollys over